

OGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 20.

V četrtek 15. vel. travna.

1851.

113. Davidova pesem.

Izrael gre iz Egipta,
Hiša Jakopa premika
Jakopovce iz sužinstva
'Z ljudstva ptujiga jezika:

Zdaj Judēja tje na veke
Bo njegova zemlja sveta,
V Izraelu gospodvanje
Mu od leta in do leta.

Morje vidi ljud Gospodov,
Vidi, bēga in odjenja;
Jordan vidi vojsko sveto,
Vidi, v brēg nazaj se drenja.

V svetim čudu, kakor ovni,
Hrib za hribam poskakuje,
In ko jagnjič izmed čede,
Vsaka gōra se raduje.

Morje, morje, kaj je tebi,
De saksēb ko blisk odjenjaš?
Jordan, Jordan, kaj je tebi,
De u breg nazaj se drenjaš?

Hrib za hribam, de ko ovni
V svetim čudu poskakuješ?
Vsaka gora, de ko jagnjič
Izmed čede — se raduješ?

Pred Gospodovim obličjem
Zemlja, morje — vse se maja,
Jakopov'mu živ'mu Bōgu
Nārav vsa pokors'no daja.

Rob robāt, sterma skalovje
V čerstve tonve On spreminja; *)
Hoče, reče — prejden reče:
Bister pōtok je pečina.

O nikar Gospod! nikar nam
Hvala, čast naj se ne daja:
Svoj'mu Imenu dajaj slavo
Brez prenēha in brez kraja!

Ti si milost, ti resnica
Vmerljim' vidu nevidljiva;
Naj ne derznejo pagani
Rugat': kjē njih Bog prebiva?

Bog — naj slehern vē in znade,
Bog na nebu naš stanuje;
Kar ga kolj je svēta volja,
Pōvsod dela in stvaruje.

Čōki 'z srebra, terkli 'z zlata
So nevērski bogov' čisljani,
Brez zavēde, brez čutenja
Od človeških rok skovani:

Usta imajo, le molčijo;
In oči, pa le mežijo;
Tud ušesa, al ne spreslišjo;
Nos imajo ne dušijo.

Roka njih ne more tipat';
Noga njih se ne premikat';
'Z gerla jim ni glasa, kriča;
Jezik noče se pretikat'.

Vsi, ki delajo malike,
Bodo ž njimi ravno taki;
In, ki na nje up slonijo,
Jim bodo vsi prek enaki.

Izrael pa v Bōga upa,
On je vselej moč njegova,
Svēsti škit u zopernika,
Bramba vsak čas mu gotova.

Kdor se kolj boji Gospoda,
Mu je terdni up Jehova,
Svesti škit u zopernika,
Bramba vselej mu gotova.

Ker, Gospod nas ni pozabil,
Blagoslov'l je svoje ōvce:
Blagoslovil Izraelce,
Blagoslovil Aronovce.

Blagoslov na vse razliva,
Ki Gospoda se bojuje;
Mickeni se v sred' velicih
Oblagrēni veselijo.

Se se bo Gospod vsmilval,
Se in se 'z njegove rōke
Pride blagor vam in vašim,
Pride nad otrok otrōke.

Vi ste ljubljenci Gospodnji,
On vas je oblagodaril,
K' je nebō, nebēsa, nēbes ¹⁾
Zemljo, zemljevino stvaril.

Za Gospoda so nebesa
In nebēs nebēsa vsōke;
Zemlja je Gospod Gospodov
Dal človeškim sinam v roke. —

Ni, o Bog! ti od mertvih hvale, ²⁾
Mertve pekel požeruje;
Živi, živi ga hvalimo, ³⁾
Pōjmo večne Aleluje!

Jeran.

¹⁾ Nebō Himmelsraum, coelum; nebēsa Aufenthalt der Heiligen coeli; nēbes Firmament.

²⁾ Mertvi, na duši, ki so v smertnim grehu.

³⁾ Živi, t. j. na duši, ki so v stanu gnade božje.

Mision Jezuitov per jetnikih v banii (bagno) v Tulonu mesca novemb. 1849.

(Konec.)

Tim tolikanj nesrečnim ljudem so goreči patri Jezuiti dobroto misiona namenili. P. Brumault je prosil vlado, da bi njegovim bratom perpušeno bilo, tim hudodelnikom pridigvati, kakor je navada per misionih; narodni zbor v Parizu, ki je dobro vedel, da le Vera zamore človeka poboljšati, je v to željo Jezuitov rad dovolil.

Per prvim podučnji so jetniki le še rado-gledni stali.

Njih veliko se ni vedilo, da je Bog in de dušo imajo. Treba je bilo tedaj nar prvo jim govoriti od Boga in od neumerjivosti človeške duše. Toni bilo majhno delo. Veči pospeh so si patri obetali od praznične službe božje; ali nar več je zdal dan spomina vsih vernih mertvih (2. nov. 1849). Obhajali so bile in sv. Mašo za ranjke sorodnike jetnikov. To jih je ginilo. Spomin na njih sorodnike, žene, otroke jih je veliko zbudil. Oni ki so le va-jeni slišati oistre ukazila svojih terdih prednikov, slišijo Jezuite tako prijazno in polne sučutja jim govoriti. „Ti možje nam le dobro hočejo; o de bi dolgo per nas ostali“, taki so bili zdaj njih po-govori po arsenalu.

Če je bil pa že spomin na njih ranjce tolikanj jetnike ginil, se je to še veliko bolj zgodilo, ka-dar so slišali, da je v nebesih mati, ki zanje bolj skerbi, kakor vsi njih sorodniki, — da Maria svojih otrok ne pozabi, če tudi ktera pozemeljska mati to storiti zamore. Praznik sv. Martina (11. nov.) je bil dan, o katerim so imeli jetniki Marii se pod-vreči. Vodja misiona je stopil k altarju in zbranim pridigval. Permeril je prečisto Divico mavercei, ki se je bila po Noetovim potopu svetu perkazala, kakor znamnje upanja, ki v sereih tih revežev po-ganja. Zročil je vse svoje poslušavce Marii; — prosil je to usmiljeno mater, da naj te otroke rev-sine blagoslovi, njih verige v daritev sprejme, in jim enkrat v nebesih vezi ljubezni da, ki izvoljene edini.

Tudi rodovin (familij) jetnikov ni pozabil; da-rovat je presveti Materi solze njih starišev in otrok, ki so od njih ločeni. Enoglasno so jeli jet-niki hlipati, molili so pobožno tudi za svoje čuvaje v banii, — in koliko je ta mision jetnikom zdal, kako nar hujsi grešnike iz njih spanja zbudil in h pokori perpeljal, se je zdaj vidilo iz pisem in listov, ki so jih jetniki zdaj Jezuitam pošiljali.

Le nekterih zapopadek hočemo tukaj povedati: „Dopustite, tako je pisal eden, da bolno, strašno skušano in skesano jagnje k vam pride; ubog grešnik prosi vaše pomoči, ako je ravno stan njegove vesti tako strašan.“

„Mojo oče, piše drugi, skorej bom iz tega kraja izpušen ali preden prostost dobim, želim se svoj dolg božji pravici plačati, kakor sim to človeški pravici že storil. Vaše besede so me povzdignile, in v vaše srece bi jest rad položil skrivnost svo-jiga življenja in butaro, ki mi na vesti leži. Če tudi ne nedolžen, bom vender prost grizenja vesti se z zaupanjem ljudem in svoji rodovini perbližati zamogel. Moja sprava z Bogom bo njim porok mo-jiga spreobrnjenja, v katerim hočem do konca živ-ljenja stanoviten ostati.“

„Častiljivi oče, piše tretji, po hudi noči brez spanja vam te pišem verstice, v kterih povem,

da se vam ne upam bližati. Sram me je, ko se spomnim svojih storjenih grehov, in jest ne morem umeti, kako sim zamogel dozdej nositi vse gren-kosti, kterih je moje srece polno. — O ko bi vi vedili, kako hudo mi je per serci, ko to pišem — pa saj nisim vreden pred vas stopiti.“ In potlej še zraven perstavi: „Preden pismo sklenem, hočem še dobro delo storiti, ker vse svoje hudobne bukve sožgem“. i. t. d.

Kadar so bili Jezuiti per jetnikih mision per-čeli, so jim pesmi ponudili in jim svetvali, da bi kaj peli. Tode niso hotli. Kako hočemo tukaj peti, so rekli. Ali od kar so bili prečisti Divici izro-čeni, niso samo per božji službi hvale božje in Mariane prepevali, ampak tudi per njih delu v banii so se slišale zdaj svete pesmi namesti kletvine, rotenja in kvantanja, ki je bilo tam v navadi.

Pa ne samo per katoliških jetnikih je mision toliko koristi imel, — ampak tudi per protestanskih in popolnoma nevernih. — Kalvinsk protestant vi-diti, kako prijazno Jezuiti s spovedenci delajo, je kat. jetnika prosil, da ga je katoliške resnice učil in patru Jezuitu v daljno podučenje perporočil, kar je ta z veseljem storil. — Drugi je sam tako pisal: Jest sim protestant, moj oče! pa svetvanje mo-jih tovaršev in vaše podučenje, ktero poslušati sim tako srečen bil, so me prepričali, da moja (pro-testanska) vera ni prava, torej sim sklenil katoli-čan biti. Prosim vas: Pridite k meni v šivarsko delavsnico, da me bote potrebne resnice katoliške vere učili in mi pomagali, da se za prijemo zakra-mentov sv. birme in sv. obhajila perpravim.“

„Že 26 let sim vse dolžnosti kersanstva v ne-mar pušal, in komaj še vem, da sim bil kristjan. Še nikoli nisim bil per obhajilu, ker sim že z 12 leti vse dela kersanstva opustil. Pa moja nesreča in vaše mile besede so me ganile. Jest želim stopiti nazaj v naročje cerkve in doseči ljubi mir, kteriga so mi moje zmote vzele!“ —

„Mož božji! je klical tretji, bodite blago-slovljeni vekomaj. Beseda, ki jo vi oznanujete, me je presunila. Jest hočem se dans prelomiti te verige ki mojo dušo že tako dolgo v grehu vklenjeno der-žijo. Že od sedmiga leta sebi perpušen, so mi bile večne resnice neznane. Še nikoli nisim bil per Ob-hajilu, in vender utegnem vsak pomigljaj stopiti pred sodni stol pravičnega Boga. Jest želim svojo ker-sansko dolžnost spolniti. Ponižno se podam, mož božji! v vaše roke, ki so tako polne kersanske lju-bezni, da mi bote pomagali zveličanje doseči.“

Judovsk jetnik je za kolero v bolniš-nici bolan ležal. Mašniki memo njega grede so ga prijazno ogovorili in mu kratko molitvico zoper kolero in podobo (medailo) M. D. ponudili. Bolnik jim reče: „Če bi vedili, kdo sim jest, bi mi tih reči ne ponujali: jest sim jud.“ „Damo ti jih tako radi, so mu rekli, če obljubiš, da jih ne boš zaničeval. Obljubil je bolnik in svetinja je bila pod njegovo glavno blazino vtaknjena. Na nji je bila podoba Matere božje brez madeža in molitvica: „OMaria, brez greha spočeta i. t. d.“ Odslej mašniki niso več na tega bolniga juda pazili, ali on jih je skerbno poslušal, kadar so druge bolnike učili in tolažili, kar se je po trikrat v tednu godilo. Ta človek je peršel 10. novemb. iz bolnišnice; drugi dan je bil priča, ko so Jezuiti njegove tovarše M. D. izro-čevali. Pa že 12. nov. je patru pisal pismo, v kte-rim je obljubil, da hoče kristjan biti.“ Vaši prisereni nauki, neutrudljiva postrežba usmiljenih sester — so me budili, je pisal, da bi se dal kerstiti; pa

bal sim se zasramovanja in zaničevanja od svojih judovskih rojakov. Ali pridiga, ki ste jo v nedeljo (11. nov.) od presvete Device Marije imeli, me je tako ganila, da se ne bojim zaničevanja judov in da se rad vanam vse pomoči, ki mi jo bo moja rodovina zdaj odrekla. Prosim, dajte me v kersanstvu učiti, da skoraj sv. kerst prejmem.“

Še spreobrnjenje nekiga protestanta je tukaj spomina vredno. V 12. letu je on od kat. cerkve k protestantom prestopil. Na tanko je dopolnoval dozda vse postave svoje (krive) vere in bil per vsaki pridigi, ki jo je protestanski pastor v banii imel. Pa komaj so bili peršli kat. misionarji v banio, berž je rekel, da želi katoličan biti zato, da se bo zamogel spovedati; rekel je: „Veliko grehov sim v svojim življenju storil, in vest mi ne da nikdar pokoja. Vprašal sim pastora, kaj mi je storiti, da vest potolažim. Ta pa mi je vedno odgovarjal: „Spovej se Bogu.“ Storil sim to, je rekel revež, pa vender ne vem, če mi je Bog odpustil ali ne. Vest mi le ni dala pokoja, spet sim vprašal pastora, kaj mi je storiti, da dusni mir dobim! „Beri sv. pismo, mi je odgovoril, ono ti bo povedalo, kaj ti je storiti.“ Bral ga je res in najdel besede sv. Jakoba (5, 16.): „Povejte eden drugemu svoje grehe in molite eden za drugega, da bote ohranjeni.“ Šel je zdaj nazaj k pastoru, in ga prosil, da naj ga spovē; ta pa ni hotel. „Kaj mi je storiti?“ je ubogi človek spet rekel, „protestanska vera mojemu sercu ne pernese miru; jest se hočem spovedati, naj bo kar hoče. Slišati hočem besede, da mi je odpušeno. Tega jest potrebujem, da mi kdo v božjim imenu povē, da so mi grehi odpušeni. Če me bo mašnik spovedal in mi obljubil, da mi je Bog odpustil, bom z manjšim strahom v večnost šel.“

Tak sad je pernesel mision Jezuitov clo per hudodelnikih v Tulonski banii. Zavolj lepiga sadu — praviga prerodenja v duhu — ki so ga misioni Jezuitov v Badnu p. l. per ljudeh pernesli, je že protestant Adolf Mencil katoliško cerkev srečno imenoval, da v misionih tako močen pomoček ima, verne v kersanski veri utrditi. Kaj čuda, da verni, ki nevarnost, ki jo prekucneži in protestanti katoliški veri zdaj perpravljajo, poznajo, za misione prosijo in njih pastirji jim taistih perpraviti tako skerbno išejo; kar je od vernih po Berniškim in Kraljevograškim že za to leto oznanjeno.

V. Sezun.

Žganjopija pot v nesrečo.

(Konec.)

7. Žganje ljudi v šelezje hude narade zakuje, in jih po vglajeni cesti v pogubljenje pelja. Resničen je pregovor: Pijane se preoberne, kedar se v jamo zverne, da ga pokoplejo. Naj več žganjepivcov nagle smerti vmerje, alj pa za plotam v kaki luži brez svetih zakramentov konec vzame. *) Take pijance sveta cerkev po katoliško pokopati prepovē, in sv. Pavi pravi, da noben pijane v nebesko kraljestvo ne pojde. In naj

si ravno dober Bog mnogoterega pijanca na bolno postel položi, in mu dolgo bolezen pošle, pijane se tudi na smertni posteli ne poboljša; on prižgan pekel v sebi ima, ki poprej ne vgasne, dokler večni ogenj na unem svetu njemu goreti ne začne. Ako vsmilen Bog pijancu zopet zdravje da, pijane pije kakor poprej, in še huje; žganje ima za svojega Boga, kateremu premoženje, poštenje, zdravje, življenje in tudi dušo predā. Kako bi bil tak človek izveličan?

Tako je žganje življenju strup, časne in večne sreče grob, in vsih hudobij je žganjica košata mati, naj hujša kuga za ljudi. Nesrečen kraj, kder je žganje doma, in vbogi ljudje, kateri se žganja privadijo. Drugi pijanci v navadi po poldne začnejo, žganjepivci pa že v jutro zgodaj na teše pijejo; žganje iz njih hahla, kakor iz kotla, da ni blizo njih za obstati. Ljudje se od žganja poživinijo, in ni hujše vjime, ne več nesreče kakor je žganje, ako se ljudje v žganje podajo.

Ne motite se, preljubi, ako reč pijance poznate, kaj se ni zgodilo vsega tega kaj; njih ura še ni dotekla. Tudi večja se dolgo krog luči obeša in misli, da ji ogenj škodval ne bo; alj ko bi trenil njo plamno zgrabi in požge. Tako pijanca huda navada le po malem mika in vleče, ob svojim času ga pamahoma zgrabi, in kakor goreč kolovrat z njim v pogubo leti; zvezan od hude navade si pomagati ne more, naj bi ravno rad.

Ne izgovarjajte se, da le po malem žganje pijete; zmerno piti vam škodvalo ne bo. Pri malem človek začne, pri velikim pa nehati ne more, dokler pijančevanju smert konec ne stori. Vsak pijane je po malem začel. Če ti žganju, kakor vsaki hudi navadi, le mezine podaš, te bo hitro huda navada za vso roko popadla, in te ne izpustila, dokler te ne pogubi. Samo las pregrehi pokažeš, in hitro bo iz lasa močna verv (štrik), na kateri te greh v pogubljenje popelje. Veliko bolj lahko je žganja clo ne okusiti, kakor odvaditi, ako se ga navadiš.

Ne recite: Kaj pa hočemo piti, kaj dajati delarcem, ker nam Bog lansko leto ni rina dal? Bog Vam bo dal eno leto tudi brez vina prebaviti, in Vam bo drugo leto Vaše vinske gore za toliko bolj blagoslovil, da Vam bodo rodile. Veste de veliko milijonov ljudi po svetu brez vina živi zdravih, močnih in veselih; kaj bi pa Vi eno leto brez vina ne preživeli! Kaj bi pa jedli, če bi Vam Bog tudi ljub kruh vzel? — Ako si žejn, se dobre vode napij, in te glava bolela ne bo. Dajte ljudem boljšega živeža, in delavce rajši boljše plačajte.

Ne vprašajte, rekoč: Zakaj pa je žganje na srečo, če bi ga piti ne smeli? Za zdravilo (vračstvo ali arenijo) je žganje, ne za vsakdanjo pijačo. Zdravo je žganja ene kaple požreti, kedar se v kako nezdravo sapo podaš — za kaj posebno težavnega primeš, alj v nalezlivi boleznii betežnikom strežeš. Za žejo in za vsakdanjo pijo pa žganje ni; je strup. Naši rajni (pokojni) so dobro vinsko žganje v omarco varno zaklepali kakor smodnik, in le po kaplici so ga dali, kedar je bilo komu slabo. V sedanjih časih pa iz koruna (krumpirja), clo iz žita in iz družih stvari žganje delajo, iz ljubega kruha strup napravljajo, in ga ne po žlicah, ampak po kupicah, po masecih in clo po policijah spijajo, tako da začne iz človeka goreti. Ali ni to groza pregrehe? — Ali ni pravični Bog nam ravno za to podzemlje (krumpirja) vzel, da nam gnijejo, ker so žganjarji toliko koruna v žganje pokuhali? Kaj bodo vbogi jedli, ako podzemljic ne bo? Ali ne bo huda lakota tudi med nami ljudi morila, kakor jih je po Irskem in po Šlezii preteklo leta veliko jezer podavila! Gorje nam, ako zavolj pijansine zaslužimo, da nas Bog z lakoto pokoriti začne!

*) V Parizu so leta 1833 prebivalci neznani smrad iz čumnate orokali, v kateri je priletela habela, znana žganjepicka prebivalca. Stereja v čumnato, vidijo smerditi dim, pa habelo ne najdejo. Poslednic vgladajo črni kup germade, iz koje se je kadilo. Zažgano truplo je bilo žganjepicke, ktera je bila eno uro poprej vsa pijana domu prilesta. Slama, stoli in miza so bili vžgani, in oblacito je na njej vžgorelo. Taka strasna smert žganjepiccev in pivk je pogosta.

Sveta volja božja je, de se žganja varjete, in ga ne pijete, kakor le za zdravilo (arenijo). »Varujte se, veli Kristus, de Vaše serca ne bodo preobložene v požrešnosti in pijanosti, de dan sodbenanagloma nad Vas ne pride.«

Sveta volja božja je, de Vi gospodarji svoji družini in delavcem žganja ne dajate, in jih ne razvadite, de se Vam v žganje ne zgubijo. Jim nimate dati vina, ne ola (pira), ne gruševca pri težkem delu, v živezu jim zboljšajte, de bo mir, ljubo zdravje in sreča pri Vas ostala. Sovražnega žganja varujete med svoje ljudi, kakor nar več nesreče!

Sveta volja božja je, de se med seboj posvarite, ako čutite, de se kdo v nesrečno žganje podaja. Vi njegovo dušo rešite; in to veliko velja! Le posvarite, prosite, naj nikar žganja sam ne pije, pa tudi drugim ne kupuje. Ne henjajte, dokler žganjepivca pravemu spovedniku v roke na spravite; pa tudi molite in prosite Boga, naj mu da milost in pomoč ne kaple žganja okusiti. Obljuba, de se hoče po malem žganja odvaditi, je prazna in goljufna obljuba. Grehu in pa hudi navadi se mora človek na enkrat odsekati, ali pa nikolj.

Koliko veselje človek ima rešiti človeka iz smertne nevaršine ognja ali pa vode! Se večje veselje nam bodi rešiti pijanca časne in večne nesreče, dati zakonski ženi zopet moža, otrokam zopet skerbniža očeta. Pa ne pozabimo, de je veliko bolj lahko človeka pred žganjem zavarovati, kakor odvaditi.

Kako bo pa za žganjarje, ki žganje iz koruna (krumpirja), iz zernja in drugih stvari delajo, ktere je dobri Bog ljudem v živez stvaril, ter na drugo ne gledajo, razun na svoj časen dobiček? Ne bo dobro za take na ostri božji sodbi. Naj bi oni prerajtali, koliko hudega njih žganje na svetu stori, koliko kletve, boja in morij napravi, koliko nesrečnih rodbin in hiš žganje stori, koliko duš pogubi, kako malo pa ljudem, prav za prav hasne, iz strahu in groze bi svoje kotle popredali, pečnice razbili, in vse svoje žive dni kaplice žganja za pijačo ne žgali. Alj časen dobiček jih slepi, de sodbe ne vidijo, ktera jih čaka.

Kakor pa ni le on hudobec, ki strupno pijačo vedoma ljudem napravlja, ampak tudi oni, ki jo ljudem ponujajo in prodajajo, tako bo tudi likebam in kerčmarjem gorje, kteri škodljivo žganje ljudem točijo, ga po božjih potih in pri cerkvah na prodaj imajo, razun tega, kar ga je za zdravilo potreba. Kdor pijancem žganje natoka, se vsih grehov deležen stori, ktire pijanci večnijo; on za časen dobiček svojo dušo proda. In kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? Vsi ki žganje za pijačo kuhajo, sladkarijo prodajajo in ljudem ponujajo, naj bi ga pili, so pomagavci peklenškiga sovražnika, in bodo z zapelivei in pohujšlivei človeškiga rodu svoj del imeli.

Ta beseda je ostra, bote djali; pa Vam povém, de je resnična. Le samo to pristavim, kar je sv. Peter svoje dni Judam djal: »Vem, bratje, de ste do sedaj iz nerednosti to storili.« Alj zdaj ste slišali, kako škodljiva je žganjepija; in moje besede Vas hočejo enkrat soditi, ako jih zamečujete. — Vem, de se bo veliko ljudi mojim besedam clo posmechovalo; alj take vprašam, jeli se bodo na smertni posteli — na sodbi tudi smejali? Njih smeh se jim hoče v jok premeniti.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Pariza. V »Vid. denniku« se bere med drugim iz dopisa iz Pariza: »Francoz sploh v vernih rečeh ne pozná srednje poti; on je ali pobožin ali pa vñemarn;

kdor v Parizu v cerkev hodi, hodi molit,« (ne za kratek čas, kakor neki modraški časniki lažejo, ker jim težko dé, de je zlasti letašnje velikonočne praznike čez navado veliko ljudi cerkve obiskovalo, in samo na veliki petek peršlo 350.000 fr. ubogajme, kterih polovico so dobili ubožni mesta.) »Jest nisim nikjer vidil tolike zvestosti in verne pobožnosti, kakor ravno v Parizu, kjer skorej vse mladenčce vidiš z molitevnimi bukvicami. O letašnjim velikonočnim obhajilu je bilo v primeri več kot tretjina moških iz vsih stanov, med njimi mnogi naj gorši mladi ljudje. Pomljivo je, de na velikonoč je obhajanje v Notredamski cerkvi skorej dve uri terpelo. Bili so med obhajanci generali, poslanci, profesorji, učenci politehnike, in drugi, kteri so se vojeni od slavniga pridigarja Rovignana (jezuita) celi teden k sv. obhajilu perpravljali. Mnoge zmed naših nar bogatejsih in nar viksših gospá so se na veliko noč po šest, osem ur v cerkvi mudile. Pa recite, de je to zgolj šega?

Iz Dunaja. Časniki pišejo, de zijalsko ali gledišno poslanstvo, k visoki duhovni osebi v Pragi poslano, prosit pripomočka k češkemu gledišu, je bilo odpravljeno z odgovorom, »de, brez ozira na narodovnost, glediš v sedanjim stanu sploh ne derži za šole lepiga zadržanja (nrvnosti), temuč lepimu zadržanju za škodljive.«

Pisma iz Jeruzalema naznanijo, de se katoliška cerkev vedno bolj razširja. 1. grudna se je pet koptov v katoliško cerkev vernilo, 7. grudna en protestant, 5. prosenca dva protestanta iz Londona, mož in žena, 15. prosenca en protestant in en jud, 27. prosenca en greški razkolniški duhoven, 6 razkolniških gregov, en protestant in en jud se pa perpravljajo jim naslediti. Znamenito je spreobnjenje mladiga juda iz Tiberiaškiga mesta. Še le 17 let star je bil že judovski učenik. Nekidan je po prerokvanji prerajtoval, kdaj de ima Mesia priti; ali najdel je, de je ta čas že pretečen in de drugi biti ne more kakor ta, v kterim je Jezus Kristus rojen bil. Ko je pa to rajtengo svojimu predpostavljenu pervimu učeniku pokazal, je namesto odgovora tepeže prejel, in ko je domú prišel, ga je oče vkležil. Jetnik se je pa rešil in je pobegnil. Oče, bogat mož, se je urno v Jeruzalem podal, de bi svojiga sina nazaj dobil. Ta se je mogel sicer večkrat avstrijskimu konzulu, svojimu očetu in pričam perkazati; ali vselej so se čudili zavoljo njegovih modrih odgovorov in zavoljo njegove stanovitnosti. Oče je vidil, de nič ne opravi in je tako persiljen bil svojimu sinu perпустiti, de je kersansko vero sprejel. Tudi večtistih se je v katoliško cerkev vernilo, ki so jih Anglezi in Prusi v Jeruzalem poslali krivo vero ondi raztrositi. — Zeljno perčakujejo katoliški učeniki v sveti deželi, de bi se jim več učnikov iz Evrope perdružilo. Francoska vladija je pervolila, de naj se franciskanarji, ki se v samostane svete dežele prestavijo, dvanajstkrat v letu zastonj v Palestino prepeljejo.

Iz Ljubljane. Gospodama Janezu Albrehtu, fajmoštru v Škocjanu per Trijaku, in Blažu Urbanaju, fajmoštru v Hinah, so milostljivi knez in škof v pokoj iti dovolili.

Darila za čast. misionarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej	267 gld. 29 kr.
Nektere osebe iz Golaca	— „ 30 „
Iz Tersta	1 „ 20 „
Iz Verhpolja pri Moravčah	11 „ 11 „
Skupej	288 gld. 33 kr.